

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Μακρὰν σοῦ λέγω Περικλῆ, καὶ εἶμαι ὅλος φρίκη...
 ἰδοῦ! ἰδοῦ! ἐκρήγνυται ἡ Πυριταποθήκη!
 Νομίζω πῶς ἐκρήγνυται καὶ ἄλλη μιὰ δευτέρα,
 καὶ ἄνθρωποι τινάζονται καὶ ζῶα ἄστων ἀέρα,
 σώζεται ἓνα ἄλογο καὶ μόνον ἓνας ὄνος,
 διότ' εἰς τὴν πυρίτιδα ἀντέχει ἐπιμόνως,
 εἰς τὸν αἰθέρα φαίνονται ὅσα μετὰ κοκκάλων,
 καὶ ἀκούεται τὸ γλοῦ γλοῦ πολλῶν ἀγριογάλων,
 παντοῦ πυρίτις, Περικλῆ, παντοῦ φρικτὸ μπαρούτι,
 ἴστω Στρέφη τὴν Παρασκευή, τὴν Πέμπτη ἴστω Δουρούτη.
 Κρύψε, σοῦ λέγω, Περικλῆ, εὐθὺς τὸ πρόσωπό σου,
 καὶ μὲς ἴστα ἐγκατα τῆς γῆς, ἂν ἤμπορέσης χώσου,
 διότι διατρέχομεν τὰς Πυριταποθήκας...
 Κύριε, δώρησον ἡμῖν κατὰ βαρβάρων νίκας!
 βλέπω σημαίαν γαλανὴν, βλέπω φουστανελάδες...
 Γινόμαστε, βρὲ Περικλῆ ἀπόψε μασκαράδες;
 Π. — ὦ σεῖς ἀστέρες τούρανοῦ, βρῶδατε νὰ περάσω...
 πᾶμε, σοῦ λέω, Φασουλῆ, πᾶμε νὰ σὲ κεράσω.
 Ὡς τρεῖς ὀκάδες καὶ μισὴ ἐτραβηξά ὡς τώρα,
 καὶ βῆρα μπένε, Φασουλῆ νὰ πάρω λίγη φόρα,
 Ζήτω τὸ Ἔθνος, ἡ Πατρίς καὶ τὸ Νοσοκομεῖον,
 ὅλα τὰ εὐεργετικά καὶ τὸ Πτωχοκομεῖον.
 Πᾶμε νὰ πιοῦμε, Φασουλῆ, νὰ ὄης ρετσίνας γλύκα,
 τραβηξε μιὰ, τραβηξε τρεῖς... ἰδοῦ! ἐν τούτῳ νίκη!
 Ὅποια ἡ πολιτικὴ; ὁποῖος ὁ Νταλιάνης;
 ποῖος ἐγώ; ποῖος ἐσύ; καὶ τίς ὁ Δεληγιάννης;
 Φ. — Μὴν πλησιάζεται, νεκροί, καὶ εἶμαι μεθυσμένος.
 Π. — Ξένος ἐδῶ, ξένος ἐκεῖ, καὶ ὅπου καὶ ἂν πάω ξένος.
 Τρικούπης ὡς φουστανελάς περέρχεται ἐν τάχει,
 καὶ τὸν προῦπολογισμόν βαστᾷ μὲς ἴστο σελάχι,
 Τί τὸν βαστᾷ, ἀντίχριστε; ... δὲν βλέπεις πῶς πεινάμε;
 σήμερα εἶν' Ἀποκρηαῖς καὶ φέρτον νὰ τὸν φᾶμε.
 Τί τὸν βαστᾷ, Χαρίλκε; στρώσον ἀμέσως κάτω.
 σήμερα καὶ αὐριον εἶμ' ἐδῶ, ἴσως καὶ τὸ Σαββάτο.
 Φ. — Βλέπω ἔθνοσυνέλευσιν μετὰ χωροφυλάκων
 καὶ τὴν τριακονταμελῆ μὲ ὄψεις βρουκολάκων.
 Βλέπω ἀντιπολίτευσιν μετὰ οανῶν καὶ κρότων,
 βλέπω καὶ συμπολίτευσιν χωλῶν καὶ κεκυφότων,
 βλέπω πολλοὺς ἴστη ράχη μας νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν,
 καὶ βουλευτὰς γιὰ ὄρη λεφτὰ τὴν ψῆφόν τους νὰ δίνουν.
 Βλέπω Αὐστρίαν, Περικλῆ, Γαλλίαν καὶ Πεκίνον,
 καὶ βλέπω εἰς τὴν ἄβυσσον τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ φίλος εἰς τὸν φίλον τοῦ μνημῆ ὑποσκάπτει
 Ἑλλήν τὸν Ἑλλήν προτιμᾷ, Ἑλλήν τὸν Ἑλλήν θάπτει.
 Ἑλι γιὰ ἐλι, Περικλῆ καὶ ἐλι γιὰ μαζοῦρα...
 βῆρα σοῦ λέω ὅπο μ' ἔμπρος καὶ ρίχνω μιὰ κευμποῦρα.
 Π. — Ἀνάθεμα τὴν πίστι μου, πῶς ἐγίνε ἡ πλάσις!
 ὦ! πόσον μεταβάλλεται ἡ τῶν πραγμάτων φάσις!
 Βλέπω χωροὺς καὶ μπάλ ντ' ἀνφάν, διαφορὰν καὶ φρίκη,
 παραλυσίαν τῶν ἡθῶν καὶ Πυριταποθήκην.
 βλέπω κοκόταις βάντρο-ἀτέρ μὲ δάφνας καὶ μὲ μύρτα...
 Φ. — Ἀλήθεια πὲς μου Περικλῆ, ἐπρομηθεύθης σπέρτα;
 Π. — Γιὰτί, μωρέ;
 Φ. — Δὲν τᾶμαθες τὰ τελευταῖα νέα;
 Π. — Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, γιὰ τίποτα ἰδέα.
 Φ. — Κατὰ τὸν περὶ φωτισμῶν καὶ τὸν περὶ φωσφόρων,
 ἐβάλανε βρὲ Περικλῆ, καὶ εἰς τὰ σπέρτα φόρον.
 Π. — Μωρὲ τί λὲς; μίλα καλά...
 Φ. — Μὰ τὸ σταυρὸ σοῦ λέω,
 καὶ μοῦρχεται ἴστην πίστι μου ἀπὸ καρδίης νὰ κλαίω.
 Κλαίω μὲ δάκρυ ἄλμυρόν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
 θυμοῦμαι τὸν πατέρα μου... κλαίω λοιπὸν καὶ ἐκεῖνον,
 κλαίω καὶ τὴν μητέρα μου, κλαίω καὶ σὲ καὶ ἐμένα
 κλαίω τὰ παρελθόντα μου ὡς καὶ τὰ περσμένα.
 Ἀλλὰ καιρός, βρὲ Περικλῆ, νὰ ὀψοῦμ' ἓνα τέλος,
 Π. — Ἀλήθεια, πῶς κατήντησε καὶ ἐκεῖνος ὁ Σευτέλος;
 Φ. — Τὸν εἶδα ποῦ ἐγύριζε ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα.
 Π. — Καὶ ἐγὼ τὸν εἶδα, Φασουλῆ, θαρρῶ μὲ ἴστην καμῆλα.
 Ἀλλ' ὁμως τὸ παράκαμες καὶ ὄρσε δὴ ὀ γιὰκάδες,
 καὶ πᾶμ' εὐθὺς νὰ γίνουμαι σπουδαῖοι μασκαράδες.

Τοῦ Παππούδωφ ὁ χορὸς εἰς τὸ ἄκρον ζωηρός.

Ἄν καὶ δὲν ψάλλωμεν χοροὺς εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον,
 ἂν καὶ δὲν λιθνίζεται κανένας ἀπὸ μᾶς,
 ὁμως γιὰ ὑστερη φορὰ, χάρις, εἰς ἓνα φίλον,
 γιὰ τοῦ Παππούδωφ τὸν χορὸ βαζοῦμε δὴ ὀ γραμμὰς.
 Ἀλλὰ κἀνεὶς εἰς τὸ ἐξῆς χοροὺς νὰ μὴ μᾶς φέρη,
 διότι τὸ χειρόγραφον θὰ παῖσ' ἄλλα μέρη.

Τί ἐπιτυχία πλήρης! τί ὠραία ἦσαν ὅλα!
 τί σεβήρισμα! τί σάλαις! τί παρκέτα δίχως κόλλα!
 Τραταμέντα ἓνα πλῆθος περιποιήσις μεγάλη,
 ποικιλία ἐδεσμάτων καὶ χοροῦ ἀνεμοζάλη
 κοτιλιόν τε καὶ μαζοῦρα ἐχορευθήσαν ἐν γένει
 μετὰ τέχνης καὶ εὐθυμίας, χάρις εἰς τὰ δύο γένη.
 Ἡ μ ε ρ ῖ ς μὲ ἄλλους λόγους δὲν ξανάγινε ὁμοῖα,
 καὶ ὅλους καὶ ὅλαις θὰ σκλαβώσῃ, ἂν θὰ γίνῃ ἄλλη μιὰ.
 Τὰ συγχαρητήριά μας, εὐγενεῖς οἰκοδεσπόται,
 καὶ ὅταν γίνῃ καὶ δευτέρα, θὰ τὰ ξανακοῦμε τότε.

ΛΕΚΟΣ ΚΕΚΟΣ.

Εἰδοποιοῦμεν τὸ κοινόν πῶς μὲ τὸ κοῦτσα κοῦτσα
 ἀπὸ τὸ Ἄργος βουλευτὴ θὰ ὀδοῦμε τὸν Πλατοῦτσα

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γράφεῖο—μῆσα ἴστο τσιγαρεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατίθη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει:
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐὐ Φρονούντων—νύκτα ἴμερα συζητούντων,
 μὲ μπακάλιδες καμπόσους. — πατζα-ζῆδες ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνερα μὲ γαιδοῦρια.